

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבתלזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו איזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמןהתאמץ יותר!
הרב מייקל פאלי

כתוצאה מכך, כבר לא הצלחתי להתרכז בתפילה, דבר שתמיד הקפדתי עליו הקפדה יתרה. כוונה בשעת התפילה הייתה חשובה מאוד עבורי אז, ונותרה חשובה מאוד בעיניי גם כיום, אולם באותו שלב עמדתי לעזוב את הסביבה המוכרת של האוניברסיטה, היו לי חששות ביחס לעתיד - וזה השפיע על אמונותי.

פניתי למדריך הרוחני שלי, ר' זלמן שחטר, ושטחתי בפניו את הבעיה. תגובתו הייתה, "בוא איתי לניו יורק, והיפגש עם הרבי".

שמעתי לעצתו, והצטרפתי אליו בשבוע שלאחר מכן לתפילה במרכז חב"ד העולמי. לא זכיתי להיפגש עם הרבי ביחידות, אלא רק לפגוש אותו במסדרון בשעה שיצא מחדרו. אולם, אותו מפגש היה בלתי נשכח. למעשה, מפגש זה חולל בי שינוי מהפכני.

תוך כדי שעמדנו שם וחיכינו, הרבי יצא לפתע מחדרו וניגש ישירות אלי. עיניו הכחולות, מבטו החודר ואישיותו העוצמתית הדהימו אותי. ללא שום הקדמות, הוא פתח ושאל אותי, "האם לדעתך פרוטונים דועכים?"

הוא לא שאל מי אני, וגם לא היכן ומה אני לומד. מאוחר יותר אמר לי ר' זלמן שהוא לא אמר לרבי דבר על אודותיי מראש. אף על פי כן, הוא פנה אלי ושאל אותי שאלות בנושאי פיזיקה.

הרבי המשיך ושאל: "מדוע חלקיקי הניטרינו מסתחררים בניגוד לכיוון השעון?"

עניתי לו בהברות קצרות. הוא כנראה ידע שאני מסוגל לספק תשובות לשאלותיו. אך לא היו אלו שאלות פשוטות - הוא גרם לי לחשוב, והוא הפנה אלי את שאלותיו בקצב מסחרר, כך שנאלצתי לחשוב מהר. היה זה מדהים איך שהרבי התאים את השאלות בדיוק

«

אף שתמיד היה בכוונתי להפוך יום אחד לרב, כשהלכתי לאוניברסיטה, החלטתי ללמוד פיזיקה כמקצוע ראשי, במקום תיאולוגיה או פילוסופיה.

את ההחלטה הזו קיבלתי בגלל פרופסור באוניברסיטת ברנדייס, שבה למדתי - אלכסנדר אלטמן המפורסם - ששאל אותי על אלו שאלות אני מבקש לקבל תשובות מתוך הלימודים שלי. תשובתי הייתה, "אני רוצה להבין את היקום". תגובתו הייתה, "אם כך, מה שאתה מעוניין ללמוד הוא פיזיקה". ניסיתי למחות, "לא, אני רוצה ללמוד מיסטיקה". על כך הוא הגיב בעקיצה, "אה, חשבתי שאתה רציני".

אכן, רציתי להיות רציני, ולכן נרתמתי ללימודי פיזיקה. חשבתי שבזכות זאת אהיה גם רב יותר טוב - בזכות העובדה שיהיה לי רקע רציני.

בשנת תשל"ג (1973), כשהייתי בן עשרים ואחת ועמדתי לסיים את לימודיי, חוויתי משבר אמוני.

לציון שבעים שנה למנהיגותו של הרבי, יתמקדו פרסומי JEM בכל שבוע
באחד מהמאורעות, הרעיונות או האישים הקשורים לחייו של הרבי.

מאורעות.
רעיונות. אישים.

לרמת הידע שלי, ובכך הרגיע אותי, ועם זאת עורר אותי למחשבה.

לבסוף אמר הרבי, "חזור לאוניברסיטה, וודא שכל מה שאתה לומד, מביא אותך להכרה בה'. נסה לראות את ה' בכל מה שאתה לומד. אם אינך מצליח, אזי התאמץ יותר לגלותו. אך הקפד להתמקד רק בדברים שמביאים אותך להכרה בה'."

המפגש ארך רגעים ספורים בלבד, אף שהרגשתי כאילו הוא היה ארוך בהרבה, משום שהוא הצליח להעביר אותי לממד אחר. חשתי כאילו איבדתי את האחיזה שלי במציאות, וזו הייתה תחושה חדשה לחלוטין עבורי, שכן מאז ומתמיד הייתי אדם ששתי רגליו נטועות חזק בקרקע. אף על פי כן, חשתי כאילו המוח שלי הולך וחומק, וכיצד הנשמה שלי תופסת פיקוד. הייתה זו חוויה מיוחדת במינה - חוויה של קדושה עמוקה.

חשתי שהרבי פתח בראש שלי דלת אל מרחבי תודעה נוספים - מרחבים שלא ידעתי כלל על קיומם. באותם רגעים התחברתי אל הדימיון, אל המחשבה ואפילו אל הרגשות שלי, וכל שביב של פחד שהיה בי נכחד. בנוכחותו של הרבי חשתי אומץ - את האומץ שלו - בתוכי.

אחר כך הבנתי שלפני הפגישה עם הרבי, מעולם לא חשבתי על הלימודים שלי בתור מסלול המוביל להכרה בה', אך מאז אותה פגישה, השתדלתי לעשות כעצתו - לראות כיצד כל דבר קשור לה'.

יש בעולם שפות רבות: יש את שפת המדע, ואת שפת הספרות; את שפת האמנות ואת שפת העסקים; ואת שפת היהדות, שהיא שפת התורה. אולם, כל אלו אינן חייבות להיות שפות זרות, הנבדלות האחת מהשנייה; אפשר לקבץ ולכרוך את כולן יחד, ולגרום להן לדבר בקול אחיד.

כיום, אנו מאוד נלהבים לפרק כל דבר לגורמים; אנו כבר אף פעם לא מקבצים. במקום זאת, אנו מרוקנים כל דבר מאלוקות, משום שאנו תופסים את העולם על חלקיו, נטול אחדות, במקום לראות בו שלם עצמאי.

מעולם לא קלטתי את כל זה קודם לכן, ולכן מילותיו של הרבי התבררו כמהפכניות ביותר עבורי. ספקותיי נעלמו; שבה היכולת להתרכז בתפילה; והחשוב מכל, הלימוד שלי הפך למעמיק יותר. אף שכבר הייתי שומר

מצוות, התחלתי לתת את הדעת יותר על משמעותם הפנימית של הדברים.

אחרי שסיימתי את לימודי באוניברסיטת ברנדייס, עברתי ללמוד בישיבת המבחר בירושלים, שאותה ייסד הרב חיים ברובנדר, ואחר כך חזרתי לארצות הברית ולמדתי עם ר' זלמן.

למדתי רבות, הוסמכתי לרבנות, והפכתי בעצמי למורה, אך מעולם לא שכחתי את מה שלימד אותי הרבי באותו מפגש בודד.

באותן דקות ספורות, חשתי מצד הרבי את מה שאני מזהה רק לעתים רחוקות אצל מנהיגים דתיים או פוליטיים אחרים: להט נמרץ וחזון ביחס לאיך העולם עשוי להיראות. אותם רגעים ספורים של מפגש עוצמתי עם הרבי נצרבו עמוק בתודעתי, וזו חוויה שאותה לא אשכח לעולם.

הרב מייקל פאליי, ששימש בעבר רב אוניברסיטת קולומביה ומרצה מן המניין מטעם המגבית היהודית המאוחדת בניו יורק, משמש כיום מרצה בכיר מטעם הג'וינט בהונגריה, ומנהל של קרן המלגות 'תרבות'. הוא רואיין בחדש אייר תשע"ד (2014).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויובד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

« תשי"ב (1952) — ביום שישי הורה הרבי שכל תלמידי הישיבה, בין אלו המתכוננים לנסוע בקיץ ל'מרכז שליחות' - בשליחות ה'מרכז לענייני חינוך' והן אלו שלא, ישתתפו בהתוועדות בשבת, שבה בכוונתו לדבר על העבודה הנדרשת מהם. בהתוועדות דיבר הרבי על הנסיעה למקומות נידחים ושוממים מבחינה רוחנית, כדי לעמוד מקרוב על מצב היהדות והחינוך היהודי, לעורר ולחזק את היהודים המקומיים בענייני תורה ומצוות. "אפילו כאשר נדמה לבחור שלא פעל מאומה, הרי באמת הוא כן פעל והשפיע, גם אם הוא אינו מודע לכך. כאשר יהודי יושב בביתו ורואה בחור ישיבה עטור זקן רץ ברחוב, הוא נזכר באביו, שגם היה נראה כך, ובחינוך היהודי שקיבל בצעירותו".! כ"ו בתמוז.

1 תורת מנחם, כרך 1, עמ' 101

ההקדשות שלכם
מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים
ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל
כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו חובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER
with the
REBBE

בסיוע חברי

THE
JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד